

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 113/2015
11.02.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене В.Ш., због кривичног дела рачунарска саботажа из члана 299. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљене – адвоката В.Н., В.В. и Р.Р., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду КПоЗ бр.21/12 од 30.05.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1ПоЗ бр.30/14 од 30.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 11. фебруара 2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљене В.Ш.– адвоката В.Н., В.В. и Р.Р., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду КПоЗ бр.21/12 од 30.05.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1ПоЗ бр.30/14 од 30.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду КПоЗ бр.21/12 од 30.05.2014. године, окривљена В.Ш. оглашена је кривом због извршења кривичног дела рачунарска саботажа из члана 299. КЗ, за које дело јој је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што је окривљеној утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у времену проверавања у трајању од две године не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљена В.Ш. је обавезана да на име трошкова кривичног поступка – паушала плати износ од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1ПоЗ бр.30/14 од 30.10.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљене В.Ш. – адвоката Р.Р. и В.Н., а пресуда Вишег суда у Београду КПоЗ бр.21/12 од 30.05.2014. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљене В.Ш. – адвокати В.Н., В.В. и Р.Р., на основу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП (погрешно означавајући ову повреду као повреду из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је побијаним пресудама повређен закон на штету окривљене, те преиначи ове пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе за кривично дело рачунарска саботажа из члана 299. КЗ.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члана 439. тачка 1. до 3. и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, браниоци окривљене В.Ш., као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истичу повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, при чему само формално означавају ову повреду, због које је подношење захтева дозвољено, док суштински, у образложењу захтева, полемишу са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, истицањем да чињеница да је окривљена избрисала податке у "back up" фолдеру који се налазио на серверу оштећеног предузећа није ни била предмет доказивања у току поступка, да у доказном поступку није извршено вештачење да ли је након брисања података о томе остао неки траг у централном рачунару или у серверу, већ је вештачење извршено само на околност да ли постоје трагови да су на самом лап-топу брисани неки подаци, те да није на несумњив начин утврђено о којим се подацима ради, ни када је наводна саботажа извршена, нити је недвосмислено утврђено да ли је окривљена уопште користила предметни лап-топ, а што све не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима.

Како је, дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, док се суштински указује на

недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека (на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа), то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости бранилаца окривљене В.Ш. одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.